

[Arne Bjerregaard.]

blive befordret af dette forslag, og jeg vil da gerne anmode socialdemokraterne, som har gode forbindelser til LO, om at foreholde medlemmerne dér deres ansvar, at de ikke nødvendigvis behøver at gå hen og forøge lønglidningen.

Samtidig vil jeg henstille til arbejdsgiverne, at de ikke går med til en lønglidning bare for at sabotere denne lov, som vi håber bliver gennemført.

Vi mener i alt fald, at prisstigningerne igennem dette bliver mindre, og vi mener, at det bliver til gavn for alle i dette land, såvel pensionister som lønmodtagere, der ellers må vente $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ år på kompensation.

Opsparingen, som vi sådan set ikke skulle tale om i dag, skal man da så sandelig ikke tro at det er sukkermad for mig at sluge, men andet i forliget vejer nu tungere, og man må en gang imellem — det må jeg i dette tilfælde — sluge en kamel, i alt fald efter at vi fra kristeligt folkepartis side fik ændret det sådan, at denne opsparing blev mere familievenlig. Jeg havde anvist andre besparelser, men vi må dog stadig væk regne med, at når der er fire forligspartier, kan man ikke få alle sine synspunkter igen, og så må man da veje, om helheden taler til gunst for det, som vi synes må være målsætningen i et forlig.

Jeg har da som andre måttet vælge imellem at gå med til det opnåelige i denne sammenhæng, gå ud i gold opposition, som visse partier har gjort det, eller være medvirkende til, at vi kommer ud i en 2 måneders valgperiode.

Visse partiers angreb på os i kristeligt folkeparti skal jeg såmænd lade passere uden mange bemærkninger. Jeg vil dog sige, at det glæder os, at centrum-demokraterne sådan omfatter os med en vis kærlighed. Det er da ganske behageligt at høre. Når man så siger, at vi har fremkaldt teatertorden i weekenden, kan jeg da kun sige, at vi har prøvet på at opnå mest muligt til gunst for det, vi står for, i dette forlig, og jeg kan da ikke se, det taler til gunst for centrum-demokraterne at sige, som de sagde, inden forligsforhandlingerne faktisk begyndte: vi går med til hvad som helst. Men jeg synes, man må prøve på at gøre sin indflydelse gældende i ethvert forlig, og det har vi ærligt og sagligt prøvet på. De radikale kalder

os et appendiks til venstre, og det har de selvfølgelig mulighed for at udtale sig om, eftersom de i mere end en menneskealder har siddet som appendiks til et andet parti.

Vi har, inden forligsforhandlingerne begyndte, peget på, at vi ønskede, der skulle arbejdes i dette ting på tværs af de politiske skillelinjer, og det synes vi er lykkedes. Derfor er vi gået med til et forlig, selvfølgelig uden at vi har fået tilgodeset alle vore synspunkter. Kunne man forvente, at vi syv skulle kunne opnå det? Nej. Og derfor synes jeg, at den kritik, der er rettet mod os, er ganske uberettiget.

Vi tror, at forliget er en foreløbig løsning — sådan opfatter vi det — og vi tror, at dette forlig giver os pusterum til at gå i gang i et seriøst samarbejde med alle de partier, der ønsker samarbejde, om en langsigtet løsning af vor økonomiske politik, for det er det, der trænges til, og så tager vi da gerne et medansvar for dette forlig.

Knud Jespersen (DKP):

I virkeligheden må man nok sige, at de meget forligsglade partier har karakteriseret det forlig, som vi faktisk behandler, selv om ikke alle kender alle detaljer i det: der er ingen, der har sagt, at det var et godt forlig. Det er noget interessant i forhold til i fredags. Der er ingen, der har sagt, at de har fået alt igennem, og jeg tror nok, man skal skifte mærkebetegnelse. I stedet for at tale om historisk forlig, bør man vel tale om kamelslugerforliget. Der er nemlig ingen, der har anbefalet forliget, uden at de her har påstået, at de måtte sluge en kamel nu og da, og at løsningen ingen løsning var, det var sådan en kort og stakket frist, så man sad og tænkte: kun en dag, et øjeblik ad gangen, og så bliver det hele meget værre.

Det, vi har fået at vide, er altså, at dette forlig skal føres igennem, fordi det vil klare nogle øjeblikkelige problemer, og derefter skal man tage sig tid til at løse det, der virkelig er problemerne. Det forekommer mig, at det hverken er særlig genialt, særlig nyt eller særlig rigtigt, og vi har aldeles ikke skiftet opfattelse siden i fredags af karakteren af dette forlig. Det er et forlig, som tilstræber at overføre en række bestemte økonomiske byrder til lønmodtagerne i favør af arbejdsgiverne.

Det er et forlig, der tager sit udgangs-